

РЕШЕНИЕ

№ 29446

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4896** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Х. С., гражданин на И., срещу отказ за издаване на виза от 20.3.2026 г., от завеждащия консулска служба към Посолството на Република България в Д., И.. Жалбоподателят твърди, че по отношение на него е започната процедура за получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за продължително пребиваване и работа“, по чл. 24и ЗЧРБ, със заявление, подадено от „БУЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Представени са всички необходими документи. С писмо от 30.1.2026 г. дружеството е уведомено, че е предоставен достъп до пазара на труда, за срок от 3 г. и жалбоподателят следва да предприеме действия по получаване на виза тип D. В изпълнение на указаното, на 6.2.2026 г.е подадено заявление за получаване на такава, като на 30.3.2026 г. получава отказ. Твърди, че изложените съображения за отказ са бланкетни и твърде общо формулирани и по същество представляват общо формулиране, без да са посочени конкретни факти. Не са давани указания за представяне на документи. Произволният отказ представлява непропорционална намеса в правото на личен живот съобразно чл. 8 ЕКПЧ. Ответникът –консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], И., не взе становище по жалбата. Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 6.2.2026 г. Като цел на посещението – „работа“, считано от 20.2.2026 г. до 19.2.2027 г. Посочил е, че желае еднократно посещение, за периода 21

юли-13 август 2025 г.

Приложил е доказателства за предоставен достъп до пазара на труда.

Оспореният акт е постановен с мотива, че „цялостният анализ на данните от заявлението за виза поставя под съмнение автентичността на приложените документи от индийския гражданин..... Декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните органи; формално изпълнение на действащата уредба.“ Като правно основание е посочен чл. 10, а. 1, т.17 ЗЧРБ.

По допустимостта на жалбата. Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, съгласно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 19/23.9.2025 г. на посланика към Посолството на Република България в Д., И..

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визириани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.).

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него не са посочени конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Не са обсъдени представени доказателства. Не е посочено защо, въз основа на какъв точно анализ, на кои точно доказателства се стигнало до „съмнение“ за автентичността на документите; на кои документи точно и защо то ва „съмнение“ не е изяснено. Не е посочено кои точно „обстоятелства и данни“ е прието, че са невярно дакларирани. Тези изводи по какъв начин кореспондират с извода за „формално изпълнение на действащата уредба“.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че не са спазени изискванията на чл. 59, ал. 1, т. 4 АПК за посочване на фактическите и правните основания за издаване на отказа.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт, съгласно константната практика на Върховния административен съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препяства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноси, които са своевременно претендирани по представен списък и са в общ размер на 545,34 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро равностойни на 50 лв., адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро. Възражението за прекомерност, направено от ответника в писмените бележки е неоснователно, доколкото възнаграждението е определено в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Х. С., гражданин на И., роден на 2.6.1988 г., отказ за издаване на виза от 20.3.2026 г., от завеждащия консулска служба към Посолството на Република България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащия консулска служба към Посолството на Република България в Д., И. за ново произнасяне по заявлението от 6.2.2026 г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА М. на външните разходи да заплати на Х. С., ЕИК[ЕИК] разноси в размер на 505,11 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.